

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

en bedre Selvforsyning af Hjemmemarkedet med Sild, men ogsaa har hjulpet til en vis Forøgelse af vor Eksport af Saltfisk. Hvor store Muligheder dette Fiskeri indebærer set paa længere Sigt, vil i høj Grad afhænge af, om man, inden den virkelige Konkurrence fra de egentlige Sildelande, Norge og Island, Skotland og Holland, sætter ind, formaar økonomisk og med Hensyn til Erfaring i Fiskens Behandling at konsolidere sig saaledes, at Fortjenstmulighederne bevares. At Fremtiden vil bringe Vanskeligheder, der sikkert ikke vil staa tilbage for dem, vi hidtil har maattet kæmpe med, nærer jeg ingen Tvivl om, og i hvert Fald allerede efter Nytaar, naar Aftalen om Levering af Fisk til den amerikanske Zone udløber, vil, medmindre vi opnaar at faa Aftalen forlænget, Vanskelighederne med forøget Styrke sætte ind. I det hele taget kan jeg sige, at vi med Hensyn til vor Fiskeeksport stadig væk har været og er i den Situation, at vi maa klare os frem fra Dag til Dag ved Udnyttelse af Mulighederne, efterhaanden som de fremkommer, og det maa derfor hilses med den allerstørste Tilfredshed, om stabilere Afsætningsforhold kunde tilvejebringes.

Men paa det direkte Spørgsmaal fra det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen om Danmarks nuværende Fiskekontingent til Indførsel i Storbritannien fordelt paa Eksportørerne i Forhold til den gennemsnitlige Udførsel skal jeg svare, at det er fordelt paa Eksportørerne i Forhold til den gennemsnitlige Udførsel dertil i Aarene 1936, 1937 og 1938. Det ligger saaledes, at straks efter Paa-begyndelsen af Udførselen af Kassefisk til Storbritannien fordelte Kontingenterne paa Basis af vedkommende Eksportørs Udførsel i 1938, men efter Anmodning fra Frederikshavns Fiskeeksportørforening blev dette Grundlag ændret derhen, som det praktiseres i Øjeblikket med en Udførsel paa 525 t pr. Uge, og den Andel, som derefter tilkommer Frederikshavn i Udførselen til Storbritannien, udgør ca. 21 000 kg pr. Uge foruden de egentlige Ekstrakontingenter, der gennemsnitlig beløber sig til ca. 10 000 kg pr. Uge. Ved Tildelingen af disse Ekstrakontingenter er der taget særligt Hensyn til Frederikshavn, saaledes at det oprindelige Kontingent i en enkelt Uge har kunnet fordobles. Frederikshavns Andel i Udførselen til Storbritannien andrager for Tiden sammen med Ekstrakontingenterne ca. 31 000 kg eller mere end dobbelt saa meget, som Udførselen fra Frederikshavn til Storbritannien var før Krigen.

Leverancerne af Fisk til den britiske

Armé i Tyskland administreres af Esbjerg Fiskeeksportørforening, idet man fra engelsk Side ved Indgaaelse af Kontrakten har betinget sig, at Leverancerne skete gennem en enkelt Eksportør. I disse Leverancer er foruden Esbjerg ogsaa andre Fiskepladser, bl. a. Frederikshavn, delagtiggjort efter en særlig Aftale mellem de paagældende Fiskeeksportørforeninger. Det Kontingent, der er tildelt Frederikshavn til den amerikanske Zone i Tyskland, og som er beregnet efter den gennemsnitlige Udførsel til dette Land i Aarene 1938—1944, udgør ca. 80 000 kg pr. Maaned, medens de gennemsnitlige Ekstrakontingenter i den forløbne Tid har udgjort ca. 25 000 kg, saaledes at Frederikshavns Andel i denne Udførsel har været ca. 105 000 kg pr. Maaned, hvilken Andel er betydeligt forøget ved den Tildeling, der skete den 15. November. Det Forslag, som det ærede Medlem var inde paa, om at fordele Fiskekontingenterne efter de indkomne Fangster kan ikke gennemføres i Praksis, da disse Fangster ifølge Sagens Natur er stærkt varierende. En Fordeling efter disse Linier er kun mulig gennem en Salgscentral, der omfatter hele Danmarks Fiskeeksport til det paagældende Land. Jeg kan sige, at Oprettelsen af en saadan Central har Fiskeridirektoratets udelte Sympati, men man tvivler dog om, hvorvidt Landets Fiskeeksportører vil kunne gaa med til en saadan Ordning, idet et tidligere Forslag i samme Retning er blevet afvist saavel af Fiskeeksportørernes som af Fiskernes egne Organisationer. Saa meget om Fiskeriets Forhold.

De to ærede Medlemmer Hr. Peder Jakobsen og Hr. Bille har begge omtalt den saakaldte Frøpulje og gjort det ud fra saa modsatte Synspunkter, at man uvilkaarligt bliver i godt Humør af et fordybe sig i de Herrers Udtalelser. For Frøpuljen gælder det, at for at forhindre, at Eksporten af Frø til Tyskland under Besættelsen skulde tage Overhaand, saa man sig nødsaget til at indføre Maksimalpris ved Eksport af Markfrø og Havefrø til Tyskland. Disse Maksimalpriser var ogsaa gældende ved Eksport til andre Lande, men der var her Mulighed for Eksportørerne for at kræve en Overpris, der dog skulde anvendes til Billiggørelse af importeret Frø. Efter Befrielsen var der inden for Landbrugsministeriets sagkyndige Frøudvalg Betænkelighed ved straks at skride til Ophævelse af Maksimalpriserne. Man henviste her navnlig til det skræmmende Eksempel, vi havde fra Aarene efter forrige Verdenskrig, idet de høje Eksportpriser dengang bevirkede en voldsom Stig-